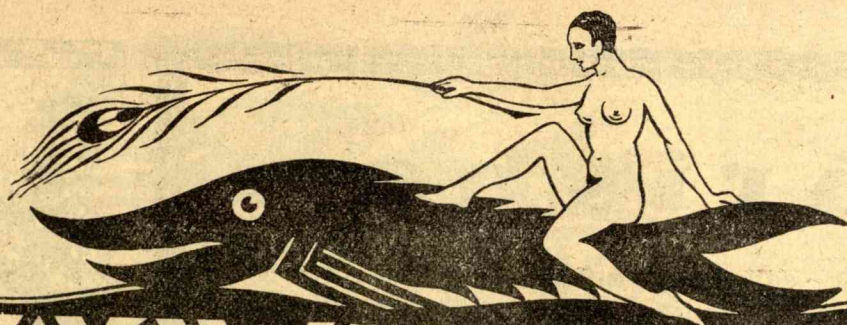

IKAVIAR

A MODERN EMBER KULTURÁJÁVAL, HALADÁSSAL, MŰVÉSZZETTEL ÉS A MODERN ÉLET PROBLÉMÁIVAL FOGLALKOZÓ HETILAP.

Gruber Kálmán lapunk részére készült eredeti akvarell festménye

P á r i s b a n

lapunk egyes példányai hetenként kaphatók a „Librairie Centrale” hirlap és időszaki lapokat terjesztő vállalata által képviselt uccai kioszkokban és mozgó árusítóknál, valamint pályaudvarokon. Egy példány ára 2 fr. Frs. 50 cent. Előfizetés egy negyedévre portóval együtt 25 Frs. Mélyen leszállított árban kaphatók lapunk 1925, 1926, 1927 évi teljes sorozat füzve 20 Frs. Ajánlott portó kötetenként 10 Frs.

B é c s b e n

lapunk kapható minden dohánylőzsdében, uccai és kávéházi újságárusítóknál, nemkülönben a pályaudvarokon. Bécsben és Ausztria egész területén egy példány ára 50 Groschen. előfizetés egy $\frac{1}{4}$ évre 6 Schilling. Mélyen leszállított árban kaphatók lapunk 1925, 1926. és 1927 évi teljes kötetei. Egy kötet füzve és ajánlott portóval együtt 8 Schilling.

O l a s z o r s z á g b a n

lapunk egy példányának ára 2 lira, bármely régi számot a kiadóhivatal 1 lira 50 cent kedvezményes áron azonnal szállít. Előfizetési ára negyedévre 20 lira. — Olaszországban a következő városokban kapható: Fiume, Milánó, Firenze, Roma, Nápoli, Venezia, Torinó, Genova, Palermo, San-Remo, Meranó, Padova és Toarmina, valamint az S. A. F. vasúti hirlapárudáiban.

Okosan teszi

minden műgyűjtő és könyvbarát, ha címét lev. lapon a kiadóhivatallal közli. Új könyv, fénykép és más ily dolgok megjelenésekor (amit nem hirdetünk) a kiadóhivatal minden gyűjtőt értesít.

Vidéki olvasóink figyelmébe!

Külföldre utánvétellel küldeni semmit nem lehet. Külföldi megrendelőink a pénzt, akár leiben, akár más valutában előre küldjék be és a megrendelést még aznap elintézzük. Árjegyzéket csak válaszbélyeg ellenében küldünk. Válaszportónélküli levelekre a kiadóhivatal nem válaszol.

Lapunk megjelenik minden héten kedden.

**Gutjahr
György**

Timișoara, II.
Bărăny utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai vegytisztító intézet, különlegesség igyott tisztításban (régii toll felfrisítése).

Fratii Györfly Testvérek

Műbutorasztalok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány és uri szobák, valamint irodaberendezések készítése szolid árak mellett

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órás és ékszerész
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Remgasse)

Brada Jaroslav

Timișoara, Gyarváros, Fő utca 10

Fuvós és vonós hangszerek gyártása — Javítások gyorsan pontosan, olcsón! Harok, szájharmonikák, okarinák, gyanta és az összes alkatrészek állandóan raktáron

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica Str. Fröbl (Uri-utca) 14.

Folyószámlák:
Romániában : Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában :
Kassai Számítoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában :
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja :
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában :
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 40 c. kor.
Ausztriában „ 6 silling
Németországban „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában.
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 2 lira; 250 fr. frank; 20 pf

Főszerkesztő :
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő :
B E N G I T

Művészeti szerkesztő :
Sajó Sándor és Bütykán Vilos

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Minden idők nagy szerefői.

Irja : Narcissus

DELILA

Sámson és Delila történetét az iskolában tanítják; fel lett dolgozva mozifilmnek, Lemaire Ferdinand szövegkönyvére Saint-Saëns irt operazenét. De a cselekmény lényegét mindegyik másképpen írja le.

*

Delila, szó szerinti: epedő. Valójában egy hajlékony párdüctest, éjfekete, hosszú, fényes haj, vad érzékiséget sugárzó, félénk nézésű, fekete szemek. Egy csupa kéj, egy csupa érzékiségű asszony: Delila, Astarte szépséges papnője.

Hol született, mit csinált azelőtt, senkisem tudja, élete ott kezdődik, mikor felvéteti magát Astarte papnői sorába. Nemsokára vallásos fanatizmusával kivívja magának az első helyet. Tekintélyének gyökereit jó mélyen ereszti a mindennapi életbe és mikor látja, hogy biztosan áll, akkor megengedi magának, hogy minden munkáján és vallásosságán keresztül észrevegye, hogy ő legelőször is Nő! Husból és vérből, —

forró, meleg husból és lázongó vad vérből való nő. Az eddig gátlások közé szorított, lefojtott érzékek kitörnek belőle.

*

Egy forró, keleti éjszakán szerte áradtak az egyiptomi virágok nehéz illatai, megszűröl igen halkán lehetett hallani a Nilus lány csobogását, megrészegetülve az éjszaka pompájától és ellentállni nem tudva vágyainak, a főpap karjaiba veti magát. A pap sárga, eddig csak írást kutató karjai között ismeri meg a kéj csodás hatalmát, erőtlén, sovány karok között hagyja el ajkát az Asszony sikolya, egy vezna test alatt tanul meg vonaglni, harapni, sirni, lihegni, ájulni. Delila csodás párdücteste asszonnyá lett!

A folytonos kéjvágyásban a főpap kifárad és Delila új mámorok felé sodródik, újabb és újabb férfiakat ajándékoz meg testével.

De egyik sem az, akit keres. Mindegyik kifárad. Az eddig lefékezett vágyak or-

kánikus erővel törnek ki, azokat sem ő megfékezni nem tudja, sem férfi kielégíteni nem bírja.

És Delila szüntelenül vágyik a Férfira, az erősre, a hatalmasra, az Urra! Kinek karjai között élvezné a végső elernyedés fenséges, ölmos álmoságát.

Ekkor kezd inogni a filiszteusok hatalma. A zsidóság életében megjelenik Sámson, félelmetesen hatalmas erejével. A zsidóság szabadtőjét véli felfedezni benne, Delila, álmait látja valóra válni a férfiban.

És örült szerelemre gyul az erős zsidó férfi iránt. Okos, asszonyias raffineriával észrevéteti magát vele, csodás testét Sámsonnak adja és Delila boldogan sütkérezik a férfi erejének fényében, möhön élvezi annak hatalmát és bágyadt meglegedettség-gel ernyed el.

Hüségese kutyaként szereti Sámson. Ezután csak Sámsonnak él.

A főpapnak azonban nem tetszik a dolog, habár ő csak

néha-néha birtokolta a papnő fiatal testét és mégis fáj, hogy most végkép elvesziti azt és nem is nyugszik bele.

Agyafurt, ravasz ötlet születik meg agyában. Egy házassal akarja az immáron veszélyeztetett filiszteus hatalmat visszaerősíteni és Delilát visszanyerni. Erre egy mód van, Sámson erejének elvesztése.

Magához rendeli Delilát. Először kérni kezdi tervének végrehajtására, majd midőn látja, hogy az nem használ, papi hatalmának teljes latba vetésével ráparancsol Delilára. Feltárja előtte hatalmuk hanyatlását, mely veszedelmesen közeledik a bukás felé s mely magával hozza a zsidók uralomra jutását. Ennek elkerülésére egy mód van, kitudni Sámson erejének miben rejlését, amire pedig csak Delila képes. A főpap kért, könyörgött, parancsolt, fenyegetőzött, bizonyított, példázott és Delila ráállt.

Az asszony ingatag. A nagy szerelmen, a mohó kéjvágyáson győzedelmeskedett a hatalomvágyás, dicsákarás, az uralkodás tudata. Delila megingott és elbukott.

És Sámson az örült vonaglások között, a kéj hevében elárulta titkát. Egy asszonynak árulta el titkát.

És Sámson elveszett, vele együtt az éledni kezdő zsidó szabadság tüze is elszunynyadt.

Am Delila életrajzának még nincs vége, a végét senkisé megjegyezte fel.

Ez a csupa érzékiségasszony szeretője elvesztése után meghasonlott önmagával. Az érzékiség, mely természet volt, felülkerekedett

minden más hiu pompautáni vágyáson és szerelme és vágya kezdte felperzselni, a már ismeretes templomi hatalál aztán már megváltás volt számára.

Delila emberi szemszögből nézve sajnálatraméltó. Félig külső kényszerek miatt volt kénytelen megtagadni természetét, mely aztán lelki és testi meghasonlását okozta.

EXPRESSHÁZASSÁG

Irta: Vesszer Hilda.

Személyek: Lizette, egy csinos leány, Béla, az udvarlója.

(Lizette egy ékszerüzlet előtt halad el, félénken benéz s bosszankodva állapítja meg, hogy akit vár, még nincs itt, pedig már rég elmúlt a megbeszélt idő. Tovább sétál, végre jön a férfi, szinte szalad.)

Béla: Megbocsájt édes, de el voltam foglalva, tudja, a sok elintézni való...

Lizette: Igen, tudom, én is alig jöhöttem. Azt hazudtam az anyámnak, hogy a nővéremhez megyek és ne essen kétségbe, pár hét múlva haza jövök. (Szerelmesen a férfihez simul.) De már akkor ugye, maga is velem jön, Béla?

Béla: Igen, igen, hogyne drágám. Szóval most szabad az út.

Lizette: Már a csomagjaim is az állomáson vannak, csak még magára vártam... Jaj, de boldog is vagyok most!

Béla: Én is boldog vagyok, édesem. De menjünk be ide a gyűrűkért.

(Bemennek az ékszerüzletbe, kiválasztanak két karikagyűrűt, a férfi kifizeti és távoznak.)

Lizette: Jaj, Béla, siessünk, mert még elkéssük a vonatot.

Béla: Tényleg, már késő van, no de mindjárt ott is leszünk. Én előkészitem a pénzt a jegyekre... De hová is utazunk?... Ezt nem beszéltük meg...

Lizette: Menjünk talán egy kis falura, ahol csendes minden... Szeret maga olyan helyen?

Béla: Igen, én is erre gondoltam, ez lesz a legjobb...

(Az állomáshoz érnek, Béla megváltja a jegyeket, azután boldogan belekarol Lizette karjába.)

Béla: Már be is szállhatunk, ha ugy akarja, édes kicsi feleségem, mert ugye, most már szabad így mondanom?...

Lizette: Még korai lesz, vagy nem gondolja?

Béla: Én nem hiszem, mert ha nagyon szeret, megengedi ezt nekem... De olyan sokan vannak itt, menjünk talán a tuloldalra...

Lizette: Igen, menjünk a tuloldalra.

(Beszállnak egy üres kupéba. Lizette kipirult arccal, izgatottan ül Béla mellé.)

Béla (feléje fordul, gyöngéden magához vonja a leány reszkető kezét): Fél, édes, ugye fél?...

Lizette: Nem félek, csak mégis...

Béla: Édes, nem bírom tovább, most legalább engedje, hogy megcsókolhassam... vagy talán még ez is korai lesz?...

Lizette: Nem tudom...

Béla: Most, hogy így együtt vagyunk, még egyszer megvallom, hogy nagyon-nagyon szeretlek és boldog vagyok, hogy velem jöttél, de mondd édes Lizette, nem bánod meg, amit egy önfeledt pillanatban tettem?...

Lizette: Nem, soha, mert nagyon szeretlek, jobban, mint saját életemet!... És most én kérlek, csókolj meg engem...

(A vonat egy nagyobb község állomása előtt megáll. Lizette és Béla kiszállnak. Boldogan, szinte repülve sietnek a sártengeren át a falu egyetlen „nagyvendéglője” felé. A vendéglős, pirosképu, pocakos gazda, mély hajlongással fogadja a ritka, uri vendégeket.)

Vendéglős: Parancsolnak, nagysás urak?...

Béla: Izé... szobát kérek, de be legyen fűtve... azután egy jó vacsorát. Van pezsgője?

Vendéglős: Az nincs kérem, de jó karcossal szolgálhatok. Nagyon fájtn lesz a a friss kolbászhoz, mert éppen tennap vágtnak...

Béla: Hát jól van, majd a szobánkba kérem a vacsorát is.

Vendéglős: Ahogy parancsolják. Erre tessék... itt az udvar felől...

(Átgázolnak az udvar hígta taposott, nem egészen bokáig érő sarán, elől a vendéglős, lámpával a kezében és kinyitja a „vendégszobát”. Takaros kis szoba, a falon Kossuth-kép, alatta két, ágyneművel jó magasra vetett ágy. A kályha körül egy természetes vállú cseléd szorgoskodik, tüzet rak. Ahogy ide-oda mozog, kecsesen riszálja magát és lopva egy-egy mosolygós, „értelmes” pillantást vet a fiatal párra.)

Lizette: Milyen helyes kis szoba.

Béla: Tehát helyezzük magunkat kényelembe... Szabad... (Le-segíti Lizette kabálját és a magáéval együtt egy szögére akasztja, amely ruhafogas gyanánt szerepel a falon.)

Lizette (miután a cseléd kiment, tuláradó boldogsággal öleli át Bét): Igy, így fogjuk egymást szeretni örökké...

Béla (heves csókok közt): Örökké...

(Kivülről ismételt kopogás hallatszik, végül belép a cseléd és temperamentumos riszálások kíséretében asztalra teszi a vacsorát és az italt, azután ugyanugy távozik.)

Lizette: Mondd Béla édes, te miért nem hoztál magaddal csomagot? Hol vannak a ruháid?

Béla (zavartan): A ruháim?... Azok még nem érkeztek meg... De talán vacsoráznánk. Nem vagy éhes?

Lizette: Egy kissé már megéheztem... (Leülnek, falatoznak.) Olyan jó így, kettesben enni... Tölts, hadd igyak, mert nagyon jó kedvem van ma...

Béla (tölt. azután kocintanak): A te egészségedre, drága angyal!

(Esznek. Béla egyre tölt, a leány mohón iszik, szinte mámoros már.)

Lizette: Béla édes, úgy szeretlek téged, tölts még, hadd igyak...

Béla: Én nem bánom, de már alig tudsz beszélni.

Lizette: Béla, édes szerelmem, gyere, csókolj meg... ölelj, csókolj...

Béla (átöleli s karjaiban viszi a szerelemtől égő leányt a hófehér ágyba.)

(A kis szoba homályba borul. A két szerelmes örült játékba fog,

mig végül egy elfojtott sikoly után csend lesz.)

(Már késő reggel van. Lizette bágyadlan nyitja fel ibolyakék szemeit, idegesen néz körül, de a „férjét” nem látja sehol. Tekintete az éjjeli szekrényre téved, ahol valami csillogó tárgyat vesz észre. Közelebb hajol és elsikítja magát: Béla jegygyűrűje van ott. Zokogva borul a párnákra, amelyeken még tegnap az „örök nász” boldogságát vélte megkölni...)

Malicia.

— Tudja kérem, a nászutunkon kénytelenek voltunk franciául beszélni, hogy indiszkrét emberek meg ne értsenek bennünket.

— Ugy? Hát Párisban voltak nászuton?

Vendéglőben.

Egy ur a másikhoz:

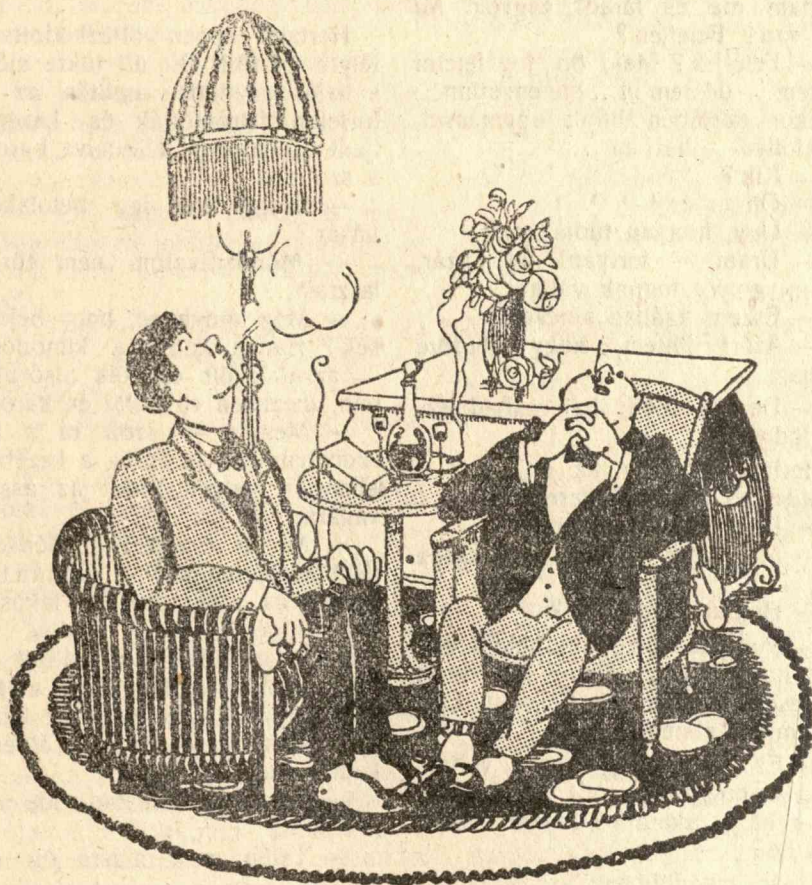
— Hogyan barátom, maga disznóhúst eszik, én azt hittem, hogy tagja a vegetáriánus egyletnek.

— Igen, de csak levezető tagja vagyok.

Cselédközvetítőnél.

Egy ur belép a cselédközvetítőbe.

- Egy cselédet keresek.
- Meg fogja kapni.
- Szelid legyen!
- Eppenilyent kap.
- Ne legyen durcás.
- Meg lesz vele elégedve.
- Erényes is legyen.
- Micsoda? Hát feleségül akarja venni?

Állami hivatalban

- Mondja csak Tomescu ur, mennyit alszik ön?
- Reggel 8 órától délután 2-ig.
- És alvás után...
- Alvás után hazamegyek a hivatalomból...

AZ ASSZONY INGATAG

— Városi életkép —

Sárvai a diványon hevert és az estilap olvasásába merült, amikor hirtelen heves csengetés zavarta meg. Sárvai bosszankodott, hogy zavarják, amikor pihenni szeretne. Ma véletlenül sok dolguk volt a bankban, ki volt merülve és csepp kedve sem volt vendéglátásra. Kedvetlenül kelt fel, hogy kinyissa az ajtót.

— Nini, Lázár! Minek köszönhetem a szerencsét?

Lázár mereven és szertartásosan hajolt meg Sárvai előtt, azután átlépett az ajtón, amelyet az kinyitott előtte. Sárvai helytel kínálta meg, de az visszautasította.

— Jobb, ha állok.

— Szóval nem baráti látogatás?

— De mennyire nem!

— Hát akkor legalább engedje meg, hogy én töljek le. Sokat dolgoztam ma és fáradt vagyok. Mi baj van? Feleljen?

— Feleljek? Majd ön fog felelni nekem... de nem itt... hanem künn... amikor szemben állunk egymással, pisztollyal a kézben...

— Kik?

— Ön és én!

— Ugy, honnan tudja ezt?

— Uram, — fortyant fel Lázár,

— mi golyót fogunk váltani.

— Eszem ágában sincsen.

— Azért jöttem, hogy kérdőre vonjam.

— De hát miért, ha szabad érdeklődnöm?

Hertzné asszony az én... — a fiatalember szavakat keresett:

— Fejezze be mondatát.

— Maga ma éjjel az ő lakásán volt.

— Honnan tudja ezt?

— Pontosan megmondhatom önnek, hogy mikor ment el tőle, mert ott leselkedtem az ajtaja előtt. Láttam mikor elment.

— És ha csakugyan ott voltam annál a hölgnél... mit gondol, talán a hölgy akarata ellenére hatoltam be?

Lázár megdöbbsent arcot vágott.

— Csak én... én nekem... van jogom...

— Csak magának? Ugy látszik téved. De, kérem nem akar mégis inkább leülni? Elfárad...

— És én azt hittem, hogy én vagyok az egyetlen! — Lázár látta

Sárvai szánakozó mosolyát, felugrott, odaállt eléje és felkiáltott:

— Én nem téphetem ki csak úgy egyszerűen szenvedélyemet a szíveimből... érti? Maga el akarja hitetni velem, hogy többen osztozkodtak a kegyeiben... ezt azonban én nem hiszem el. A magáé volt... az igaz... hát igen, mert maga tett nekik... mert maga az ő gyengeje... de talán csak az alkohol izgatta fel...

— De hisz maga is ott volt, — vetette közbe Sárvai.

— Igen, én is... engem pedig elküldött, mert fejfájása volt... egyedül akart maradni, hogy magát fogadhassa, megcsalt engem... oda megyek hozzá... most azonnal... — el szavakkal felugrott és vadul becsapva maga után az ajtót, elrohant.

*

Hertzné éppen öltözködött. Estélyre készült. Ott ült tükre előtt és a haját igazította, amidőn az ajtót hirtelen felrántották és Lázár, az ijedt szobaleányt félretolva, berontott a szobába.

— Hogy mer így betolakodni. Lázár?

— Mondanivalóm nem tűr halasztást...

— Még annyit se, hogy bejelentsek? Hanna, kérem a kimonómat! — azzal felállt csipkés alsóruhájában, meztelen vállakkal és karokkal.

— Menjen — szólt rá a fiú a szobaleányra, kirántva a kezéből a kimonót, melyet ő tett az asszony vállára.

— Mi jut eszébe? Cselédségem előtt kompromitál! — szólt rá bosszusan és megindult a lakószoba felé.

— Itt maradsz! — kiáltott rá a fiú — sokkal jobban illik a hálószoba ahhoz, amit mondani akarok, — azután megragadta kezét és rekedten sugta a fülébe:

— Te... miért hívtad ide azt a másikat?

— Talán, mert másra jött étvágyam...

— Ugy, te a változatosságot szereted?

— Csak akkor, ha unatkozom...

— Szóval a szerelmet unod?

— Igen!... Szerelmed, örökös féltekenységed, amellyel zsarnokoskodsz, mindezt nem tűröm.

— Meg akarsz szabadulni tőlem?
— Azt nem mondtam éppen...
— De azt akarod, hogy másokkal osztozkodjam?

— Azt akarom, hogy érde be anynyival, amennyit nyújtok neked.

— Az édes kevés...

Az asszony mosolyogva nézte végig tetőtől talpig a fiút. Azután ledobta kimonóját a vállairól, levette magát a karosszékebe, azután teljes lelkinyugalommal kezdte levenni cipőjét, harisnyáját.

— Ha már itt vagy, úgy legalább segíts egy kicsit. Add csak ide harisnyáimat, ott lógnak a széken.

A fiatalember kezébe vette a puha selyemharisnyákat és odavitte. A nő felső testével előre hajolva várta. Ekkor lábához rogyott a fiú, átölelte az asszony csipőit, odaszoritotta ajkait vállához, amely olyan csábítóan fehérlett feléje.

— De ma... enyém vagy... most és később is... és... az egész éjszakán át... nem engedlek át másnak... jól akarok lakni csókjaiddal, — lihegte, dadogta csókok között a szavakat.

Dimi.

Humor.

Ő jobban tudja.

Koldus: Nagyságos ur, alamizsnát a szegény világtalannak.

Ur: Maga meri azt mondani, hogy világtalan? Hiszen tegnap láttam itt az utcán, újságot olvasni.

Koldus: Ugyan, hogy mondhat ilyet a nagyságos ur? Csak a képeket néztem a lapban.

Rosszul érzi magát.

A kis Móricka így szól reggel az apjához:

— Apukám, ma nem megyek iskolába, rosszul érzem magam.

— Szegény fiú — sajnálkozik a papa — és mondd édesem, hol érzed rosszul magad?

— Az iskolában — feleli Móríc.

Ki a megbízhatatlan?

— Nem bizom többé a nőkben.

— Miért?

— Képzeld, földartam a lapban egy hirdetést és az első, aki vállalt rá, a menyasszonyom volt

vem reggelizni és így fogom pótolni... — hazudta zavarosan, dadogva Lenke és amikpr előtte állt a friss, forró haboskávét, mohón, szitta föl párolgó illatát és lassan, kéjesen szűcsölte minden cseppjét, mintha nem is rossz cukrászdai kávé, hanem isteni nektárt inna.

— Egyik kollegám, Kemenes, vén bohémfiu, aki állandóan hol fenn, hol lenn van, most ismét összekovácsolt megfelelő tőkét és egy hétfői lapot akar alapítani. Neki kellene egy gépirókisasszony. Nem valami fényes állás, de ha olyan nagyon sürgős a dolog, akkor nagyon örülök, hogy segíthetek és szerencse, hogy találkoztunk.

Lenke is arra gondolt. A szerencsére, mely a legutolsó kétségbeesett pillanatában, amelyben már elindult a Földes-palota felé, elébe vetette az uccán ezt a férfit, akihez nagy bizalommal volt és maga sem tudta miért és akinek rögtön be tudta vallani, ha nem is azt, hogy lázas a napok óta tartó éhségtől, de hogy nagyon sürgősen valamelyes megélhetési lehetőségre van szüksége, mert otthonról többé nem segítik. Az apja meghalt, adta okul olyan nyugodtan, mintha nem is térne el az igazságtól. És egyáltalán nem is érezte azt, hogy hazudott. Hát ha ő meghalt az apja számára, nem-e halt meg az apja is az ő számára?

— Nekem most nincs időm, — folyatla a férfi — különben személyesen mennék hozzá magával, de adok egy pár sort és már most biztosra veheti, hogy a dolog rendben megy.

Névjegyet vett elő és kusza sorokat rovott rá.

— Igaz, hogy áll jelenleg pénz dolgában?

Lenke elpirult a váratlan kérdésen és lesütötte szemeit. Habozott. Természetes büszkesége szeretett volna fölényesen elsiklani a kérdés fölött: oh, hogyne, igen... és nem megalázkodni a férfi előtt, de akkor mi lesz...?

A férfi mintha kitalálta volna a gondolatait. Megsimogatta az asztalon fekvő kezét és lágy hangon bizatlana, az ő gyöngéd, kedves, közvetlen modorában, amely körülcirógatta Lenke sokatszenvedett lelkét és amelyért hirtelen kimondhatatlanul hálát érzett a férfi, jelen-

leg egyetlen igazi jóbarátja iránt.

— Kicsi Lenke, maga mindig elfelejti, hogy jóbarátok vagyunk, hogy a lehető legjobb barátja vagyok, sőt...

Elhallgatott, csak keze simogatása lett melegebb. Lenke nem kérdezte meg, mi az a sőt, csak jólesőleg érezte kezeihez simulni a férfi védő, biztató, oltalmazó kezét, fölvetette a fejét és megnyugodva, bátran, minden szégyenkezés nélkül felelt.

— Hát bizony, nagyon szűken...

— Akkor megírom neki, hogy mindjárt folyosítson egy kis előleget is.

Még egy pár sort odakanyarított, azután fölkeltek az asztal mellől. A cukrászda előtt odaadta Lenkének a névjegyet és megadta a címet.

— Tudja hol van?

— Hogyne!

— Nos hát sok szerencsét és a viszontlátásra.

Megsókolta a leány kezét. Lenke erősen, melegen viszonzotta keze szorítását.

— Nagyon, nagyon köszönöm...

— Legnagyobb köszönete az lehet, hogy ha maga is olyan jóbarátjának tart, mint amilyen jóbarátja vagyok.

— Oh, hiszen eddig is mint jóbarátomra tekintettem magára és ezek után sem maradhat más, sőt...

— Sőt? — ismételte a férfi és kutatva, reménykedve, könyörögve nézett rá.

— Majd legközelebb folytatom...

Pár lépést előre tett, azután kezével még egyszer bucsut hintett és lázasan, türelmetlenül, minden erejét megfeszítve sietett a megadott cím felé...

Milyen furcsa alkotmány is az ember — gondolkozott Lenke pár hét múlva, amikor szobájában feküdt a pamlagon és gyönyörködött az alkonyban, mely lassan-lassan körülölelte az egész szobát, misztikus, érdekes színekbe, alakokba burkolva, öltöztetve a nappali világítás mellett olyan községesen mindennapi kopott tárgyakat. Most jött haza a „Hétfői ujság” szerkesztőségéből. Kissé fáradt volt, de olyan jól esett ez a fáradtság, a munka okozta fáradtság.

Milyen furcsa is az emberi természet — gondolkozott — olyan

mint egy zenei instrumentum, bensejében, hallgatagon benne szunnyad ezer különböző és ellenkező melódia, ezer öröm és ezer bánat és aszerint, hogy a Sors, a nagy virtuóz, melyet csal ki belőle, aszerint hangolódik erre vagy arra. Ez az oka annak, hogy ma már hajlandók vagyunk elfelejteni a tegnapi keserűségét, holnapi keserűségünkben pedig elátkozunk a tegnapi jó napot is...

Lenke mintha már nem is tudott volna a három héttel ezelőtti keserves napokról, elmosódtak, eltűntek emlékezetéből, örült a mának és csendes megelégedéssel élvezte a jobbra fordult sort.

— Kisasszony!

— Tessék Kovácsné.

— Bejöhetek?

Jöjjön csak...

Az asszony belépett.

— Csak azért jöttem, hogy ha meg nem veti, hát meghívjam a kisasszonyt, ha volna szabad ideje holnap délutánra, egy kis családi ünnepség lesz nálam... nagy megtiszteltetésnek venném, ha a kisasszony is...

— Családi ünnepség?

— Igen, a Maca leányomnak lesz az eljegyzése...

— Igen? Sok szerencsét kívánok már most és ki a boldog vőlegény?

— Oh köszönöm... a vőlegény? Biztosan tetszik ismerni a Jancsit. A Szabó Jancsit, az az ügyes, göndörhaju fiu, aki mindig ide szokott járni...

— Igen, mintha láttam volna párszor...

— Az lesz az, az... hát számíthatunk a kisasszonyra?

— Hogyne, okvellen itt leszek...

Maca nagyon szép volt új crépe de chin ruhájában, mely fiatalon, büszkén domborította ki erős keblét s amelyek kivágásából hóféhéren emelkedett ki nyaka. Kedves arcán ma is rózsák pihentek, mint mindig, erős teste már most bájos, fiatalasszonyosnak nézett ki, térdenfélül érő ruhája, a gömbölyű térdek felett izgalóan sejtette a folytatást.

Jancsi és az édesanyja között ült, arca kissé zavart volt, ami még bájosabbá tette. Az asztal körül a fiu szűkebb rokonságán kívül egy szomszédasszony és Lenke ültek. Ő két asszony közé került, akik nem győztek betelni

az ujdonsült menyasszony dicséretével.

— Ez lesz egy asszony...

— Szép pár!

Egy harmadik szakértő szemekkel mustárlla végig a menyasszony feszesen előgömbölyödő formáit és nagy meglepéssel állapította meg:

— Micsoda erős csipő és néz-zetek azt a kemény melle!... gyönyörű gyermekei lesznek, meg-lás-sátok, erősek, egészségesek...

Lenke vegyes érzelmekkel, csendesen mosolyogva, mindenkit és mindent kedvesen meghallgatva ült a helyén. Nézte a menyasszony boldogságtól és örömtől kipirult arcát, nézte azt a csendes tiszteletet, mely megilletődést és szeretetet, amely komorodott, mint egy fájdalmas ütés a szíve táján, lepte meg a gondolat:

— Nem lett volna jobb ez, nem lett volna jobb így?...

Sok szenvedésen és viszontagságon átment lelke fájva, vérezve töprengött. Talán milyen jó is lenne most gondtalanul, boldogan, mindenkitől megértve, szeretve, tisztelve, egy erős, jó, gondjávisező férfi oldalán bevezetni az életbe, csak nyugodt, zöld vizeket, csendes, kéklő fodrokat látni a nagy vizeken és nem álmodni, még csak nem is tudni arról, hogy vannak kegyetlen, vad hullámok, vannak áldozatra váró, falánk örvények, zátonyok, sziklák és mélység, feneketlen mélység, ahonnan nincs többé visszatérés...

Az egyik szomszédasszony édes, anyáskodó hangon hajolt a menyasszonyhoz.

— Azután szép szivecském, ha majd a Jancsi az ura lesz, hát meg kell becsülnie. Akkor már csak az kell legyen minden, amit és ahogy az ura akarja lelkem... Jegyezze meg azt, csak azt tegyen és úgy tegye, ahogy azt az ura mondja, ha éppen nem is tetszik és ha sokszor nehéz is, de mindig csak így. Mondom magának: ez a receptje a boldogságnak. Tudom én jól, megtanultam, három uram volt, Isten nyugosztalja őket, de egyik sem panaszkodhatott, pedig — bocsássa meg Isten, hogy halottakról rosszat beszélek — igen bogaras ember volt mindegyikük... De türtem és megvoltunk...

Lenke mohón szivta magába ezeket a szavakat... Fölrázták, visszatérítették töprengéséből, megváltották kinos gondolataitól.

— Nem, nem... nincs mit sajnálnia és megbocsátania. A helyes utat választotta, a helyes uton halad... Hogy ő is lekötötte volna magát valakinek tizennyolcéves fiatalágával, hogy rabszolgánőjévé szegődött volna valakinek, aki ügyelje, megszabja és kormányozni akarja minden gondolatát, érzését, tettét, de aki maga, amíg ő lehajlotta volna fejét a járomba, ment volna szabadon, szabad utja, célja, kedvtelése felé? Nem. Ez egyáltalán nem lett volna számára helyes megoldás, ezt nem viselte volna el, ezt nem bírta volna ki, előbb-utóbb ellenkezésbe került volna az urával, esetleg megsalta volna, elvált volna, botrányok lettek volna, hát nem jobb ez így? Magának és magáért?...

Ez azután megnyugtatta, annyira, hogy másnap már nem is gondolt rá vissza, jó kedvvel ment be az irodába, jó kedvvel végezte munkáját, igaz, hogy voltak itt is egyes kellemetlenségei, de hamar tultette magát rajtuk.

Kemenes Attila, a „Hétfői Ujság” főszerkesztője negyvenöt körüli korpasz, elhízott agglegény volt, bal szemén állandóan monoklival és már az első napokban szemet vetett rá. Tüntetően figyelmes és kedves volt hozzá, nyalánkságokkal, cukorral, csokoládéval kínálgatta és állandóan ott lebzelt asztala körül, egyre szépségéről, fiatalágáról aradozva, dicsérve finom, mágnesos kezét, gyors munkáját.

Ilyenkor egészen föléje hajolt, szemei kutatva mélyedek ruhája kivágásába és ha néha, amikor előrehajolt és a férfi megpillantotta az inge mögött elrejtve, hamvasan és párnásan gömbölyödő összebújt mellhalmait, azoknak meztelensége egészen kihozta sodrából. Rekedten, zavartan kezdett valamit magyarázni a leánynak, kopasz fején izzadságcseppek jelentek meg, szemei elborultak és fátyolosan, durván nézték a nagszerű látványt.

Egyszer a gépnél ült Lenke, sürgős másolni valója akadt, amelybe annyira elmerült, hogy észre sem

vette, hogy a térdei fölött pihenő ruháját kissé szétvetett lábai megfeszítik és alatta láthatóvá lesz meztelen combja, amint telten és ruganvosan tűnik el egy bizonytalan, csipkás hóféhérségben. Csak arra lett figyelmes, hogy a férfi, aki szembenlevő íróasztalánál dolgozott, már nem ír, hanem feszülten figyeli őt. Fölvetette fejét és rögtön összekapta lábait, térdeire huzta a ruhát, észrevette hova irányul a férfi tekintete, mely mohó volt, libegő, fölizgatott, perverz, valóságos szatír-arc. Lenke szinte megundorodott tőle és még térdeit is igyekezett behuzni a rövid ruha alá.

Kemenes elvörösödött, fejét mélyen behuzta két váll közé és úgy igyekezett tenni, mintha semmi sem történt volna, mintha nem is törődne vele. Délben azonban, amikor hazamentek, mégis melléje merészkedett, elkísérte egy darabig, érdekes ujdonságokat mesélt neki és megkérdezte, mik a tervei, hány éves és amikor elváltak, szokott mézédés mosolyával hosszasan kezébe vette kezét és ismét megdicsérte, milyen bájos, milyen szép, milyen puha.

Lenke csak mosolygott mohó erőlködéseire, de amikor az irodában egyszer megveregette hátát, megsimogatta meztelen karját, nem állta szó nélkül.

— Ugyan, kisleányom — méltatlankodott nagyképpen — hova gondol, hiszen az apja lehetnék, csupa szeretet, igazi szeretet... — azzal remegő kezekkel, mohó tekintettel ismét megsimogatta sima karját.

Lenke az undor bizonyos nemével érezte bőrén a nyirkos kéz tapadó érintését, szóttanul de határozottan rázta le magáról és akkor sem szólt semmit, amikor a férfi egyszer, amikor ő tőle elfordult, hogy elmenetel előtt megigazítsa harisnyája elfordult varrását, eléje került és szemtelen, mohó tekintettel pillantott félmeztelen combjaira, amelyek izgatón, buján buktak elő a fölemelt ruha alól.

— Gyönyörű láb, isteni lába van magának kis leány... mint egy álom...

(Folytatjuk.)

Győry Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban. Küldjön be 42 lelt bélyegeken, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos kiállítású, érdekes regényt.

Az élet problémái

Rovatvezetők: **Dr. Benedek Margit és ifj. Kubán Endre.**

Névtelen levelekre nem válaszolunk, viszont a beküldők neveit diszkrécióban tartjuk és leveleiket kívánságra visszaküldjük.

Leányok érintetlensége a férjhezmenetel előtt.

Tudvalevőleg a férfiak ragaszkodnak ahhoz, hogy jövődöbeli feleségüket ők tegyék aszszonnyá. Csak puszta szokása, szeszélye, tehát jogtalan követelése ez a férfiaknak, vagy tényleg jogos és elfogadható okok kényszerítik őket erre?

(B. Aranka, Oradea.)

Bár ha jól emlékszem, erről a dologról és általában a szüzesség értékéről már többször volt szó lapunk hasábjain. (lásd a régebbi évfolyamokat) természetesen nem zárkozom el ezuttal sem a válaszadástól, hiszen a probléma érdekes és közérdekű és mindig lehet róla valami újat és hasznosat mondani.

Abban tényleg igazat kell adnom Önnek, a férfiak házasságuk alkalmával a szüzeket preferálják, sőt szigorúan ragaszkodnak ahhoz, hogy ők vegyék először birtokukba jövődöbeli feleségüket. Hogy miért? Sokan azt mondják, mert ez így illik, egy szép és izléses ethiai szempontból vizsgálják, holott, aki olvasta a németországi „A szexuális élet új etikája” c. folyóirat legújabb számát, az éppen erre vonatkozólag a következőket olvashatta: „...ez a dolog egyáltalán nem utközik az ethika szabályaiba. Mert még a legfelsőbb ethikai követelmények sem találhatnak semmi kivétlivalót sem abban, ha egy fiatal leány érintetlenségének szent fanatizmusában testét-lelkét följánlja, odaadja annak, akit szeret. Ellenkezőleg, az lenne izlés-telen, ha állandóan ártatlanságára gondolna és arra, hogy azt csak akkor adja oda, amikor biztos benne, hogy feleségül is fogják venni. Nem, a leány érintetlenségét a házasságban igazán nem követeli más, mint a férfi kéjvágya, feltékenysége, sértett húsága, tehát szimpia, de szörnyű: egoizmusa”...

Ezt írja a kérdésről a föntidézett folyóirat, mely kétségkívül „haladóparti” és elfelejti, hogy a „szerelem mindent szentesít” elv kissé tág és megbízhatatlan és hogyha ez mindig éppen így történné, annak szomorú következményei lennének, mert a legtöbb leány megszédülne ettől az első átadástól, elprostituálna érzelmileg s később olyanoknak is átadná magát, akik őt szeretik s nem akiket ő szeret — csak úgy megszokásból. S még ha tényleg csak a puszta egoizmus az, ami a férfit a szüzesség megkövetelésére indítja, még akkor sem szabad azt csak úgy elkotyavetyélni.

Mások viszont azzal állanak elő: hogy követel a férfi érintetlenségét a leánytól, amikor ő maga házasságáig annyi mindenben — és mindenkin meggy keresztül? Ez ugyancsak igaz. De akik azt mondják, szintén elfelejtenek valamit: hogy az odaadás és birtoklás más tény a nőnél és más a férfinél. A férfi birtoklása, a különböző „médiümok” birtokbavétele közönséges és mindennapi kis: epizód. A nő nemi érintkezése ellenben és különösen az első: lelki élmény. Ez pedig óriási különbség: epizód és lelki élmény. Az előbbi egy nyomtalan pillanat, az utóbbi átveti árnyékát az egész jövőre.

Tehát helytelen az elv: érintetlen nőnek érintetlen férfit, vagy a férfi se követeljen szüzességet. Már csak azért is, mert azt sem kell elfelejteni, hogy a férfi polygam (többnejű) természetű. Ez megállapított, orvosi tény s az bizonyítja legjobban, hogy az emberiség bölcsőjében, Keleten a többnejűség divik. A férfi, amikor egynejű lett, csak leküzdötte ösztöneit és természetét, csak civilizálódott, csak megszédült. Azt sem szabad figyelmen kívül hagynunk, hogy a férfinak nemi érettségétől kezdve szüksége is van már csak egészségileg is a nőre. Az aszkézis direkt egészségtelen. A nemi érettség pedig sokszor már a 16 éves korban bekövetkezik, vagyis olyankor, amikor a

férfi anyagi és gazdasági okok miatt képtelen megházasodni. Tehát csak egy kivező út van: föláldozza szüzességét és más nő után szerzi meg magának — már csak egészségi szempontból is — a nemi enyhülést. Nőknél viszont szó sincsen erről a szükségszerűségről, mert náluk nincsen semmi túlfeszültség, az lecsapolódik automatice, a rendes havi periódus után.

Nem mondom, hogy nem lenne megtisztultabb, magasabb és ideálisabb, ha a férfi is érintetlen volna a házasságkötéskor, de ez a föntiek szerint lehetetlen, viszont annak semmi sem áll utjában, hogy a leány megőrizze szüzességét annak a férfinak, aki őt feleségül veszi, talán éppen ezért is követeli meg a férfi az érintetlenséget.

Természetesen, ebben a kérdésben szabályokat nem lehet föllálitani, éppen ezért nem beszélhetünk jogokról sem. Tehát, ha a férfiak követelik is ezt, semmi esetre sem követelik jogosan. Mert ez tisztán egyéni kérdés, mindenki úgy tesz, amint azt jónak látja. A férfinak nincs joga szüzességet követelnie, legfeljebb ha nincs megelégedve a már szüztelenítéssel — nem veszi el feleségül. Elfogadható okok nem kényszerítik arra, hogy csakis a szüzességet honorálja, de ha mégis megteszi, ezt saját egyéni iniciatívájából teszi, a föntidézett folyóirat szerint leg-többször puszta egoizmusból: hiúság, feltékenység, kényelem, újszerűség, gyönyörködés azok az okok, melyek őt a szüzességhez való ragaszkodásra bírják.

Tehát a végső felelet kérdésre csak az lehet: a férfinak nincs sem joga, sem oka arra, hogy a leánytól, akit feleségül akar venni, szüzességet követeljen. A fegyver azonban kétélű: a nőnek éppen úgy nincs joga nemi egyenlőséget követelnie a férfitől. Mert a természet gyártja a morált s mást irt elő a férfit, mást a nő számára. A férfi szerelme független és szabad, a nő szerelmének árnyékában ott van az anyaság, amely

egyhez és a gyermekhez köti. És amikor a nők egyenlőségére hivatkoznak és egyenjogúságot követelnek, sohasem arra gondolnak, hogy a férfiak is legyenek úgy megkötve és korlátozva, mint ők, hanem igenis mindig arra, hogy ők is legyenek olyan szabadok, mint a férfiak. Ez pedig hiába-vágy és megbosszulja magát, nem lehet tenni és berendezkedni a természet rendje, szava, parancsa ellen.

Mi tehát a kibuvó, hol a megoldás?

A nő akár szűz, akár nem szűz, a férfi, ha már élt és ha érintetlen: maradjon mindig nő és maradjon mindig férfi. És akármilyen szokásai, szeszélyei, követelése és képzelte jogai is legyenek annak a férfinak, higgye el nekem, hamarabb fog feleségül venni egy leányt, aki nem szűz, de minden ízében nő, mint egy nőt, aki ugyan szűz, de igyekszik tultenni — a férfiakon.

Viszont az is igaz, hogy a nőieség legjellemzőbb járuléka és tartozéka az annak való teljes fölajánlás és átadás, akit szeretünk. Tehát igenis van értéke, megőrzendő és megköveteli a szüzességet: az első igazi, nagy, mindenható, mámoros, lázas szerelem.

Ha az eljön, annak a tűzébe mindent be lehet dobni, annak mindent föl lehet áldozni, annak mindent oda lehet ajándékozni — csak ez a nagy művészet: rá kell eszmélni, rá kell ismerni, tudni kell, hogy melyik az, hogy mikor jött ell?... S. B.

Tanácskérő. Nagyon csinos, fiatal leány vagyok. Lobogó, tüzes vérű és így történt azután, hogy hallgattam véremre és behódoltam egy fiúnak, aki elvette a tisztaságomat. Már több mint két hónapja a kedvese vagyok. Tüzes, észbontó órákat töltünk együtt. Sajnos, nincsen olyan helyzetben, hogy feleségül vehessen. Szegény fiu, nagyon jó családból és gazdag leányt kell feleségül vennie. A hetekben azután egy bálon megismerkedtem egy nagyon csinos, jómodoru férfivel, aki komolyan érdeklődik irántam. Az estélyről is haza kísért és azóta többször volt már nálunk és kijelentette, hogy nagyon jó állású tisztviselő és boldog házasságot szeretne kötni és ezért nem törődik a hozománnyal, szerelem-

ből akar megnősülni. Többször beszélt már előttem terveiről és mindig olyan melegen néz reám, ami kétséget kizáró módon bizonyítja, csak tőlem függ, hogy a felesége legyek. Már szüleim is beszéltek a házasságról és faggatni kezdtek engem, hogy vajjon kedvemre van-e a vele való házasság? Most nem tudok dönteni, szeretöm van, akibe már nem vagyok szerelmes, az érzéki szerelem az egyedüli támpont, amiről beszélhetek róla kapcsolatban. Kérvetmet szintén nem szeretem, de meggyerő külsejű és ami a fő, biztosítani tudja életemet...

Válasz: Kedves kis leány! Elolvastam a levelét és komolyan mondom, hogyha itt lenne előttem, hát most alaposan megdöngálnám. Kérem, jegyezze meg magának, hogy az élet nem gyerekjáték, hanem egy nagyon komoly dolog. Egyáltalán nem helytelenítem, hogy odaadta magát egy fiúnak, végre is abban a korban van, amikor ez bizony nagyon sok esetben megtörténik. De most azután ideje lesz szakítani és feleségül menni kérőjéhez. Az érzéki szerelmet az is éppen úgy tudja biztosítani, mint jelenlegi kedvese.

Egy büntetlen bűnös

— Mutatvány a berlini rendőrség 1929 évi Almanachjának irodalmi részéből. —

Írta: Dr. Vaday László.

Ketten ültünk az orfeum egyik páholyában. Én és barátom, a filozófus.

Mig az orfeum nagy termét betöltötte a zsongó zaj s ott fent a színpadon az egyik légtornász mutogatta élete kockáztatásával bravuros mutatványait: mi ketten halkán beszélgetve töltöttük az időt.

— Látod, öreg, — szóltam a komolyképű barátomhoz — ilyen az élet. A mindennapi kenyérért örökös harc folyik s az emberek az élet fentartásáért „életüket” teszik kockára. Paradokszon ez, de igaz.

— Ugy van! — felelte ő. — Én már sokszor foglalkoztam ezzel a kérdéssel s nem tudtam elfogadható megoldásra jutni. Az, aki élni akar, ragaszkodik az élethez s akkor, amikor kockáztatja, bizonyára csak épen annyira becsüli, mint amennyit ezzel egy-napi keresetképpen megszerez. Lebecsüli az életet.

— Tudod, az élnivágyás ennek az oka. Az emberek mindent riskiroznak s rövid időre mindenre vállalkoznak, hogy ekként egyes vágyaikat elérhessék. Nézz oda! — szóltam most barátomhoz. — Ott az emeleti jobb páholyban ül az a fiatal nő, a mellett a főhadnagy mellett. — Az éjjeli élet mezejéről ismerem őt. Egyike ő az

orfeum csillagainak. S valóban meglehetősen szép. Tudod, nem csodálom, ha rajtuk kívül eső körből való férfiak esnek utána. Mi, akik ismerjük az ilyen pályán mozgó csillagokat, edzve vagyunk a közvetlen behatásoktól, sokkal hidegebben fogadjuk a fölébredő vágyakat. De azok ott — és itt a főhadnagyra mutattam — rokkantjaiává válnak ennek a harcnak.

— Ki az a nő? — kérdezte barátom.

— P. Ilma, az orfeum egyik szubrettje. Most divatban van. Fogatot tart s valóságos pompában él. Én őt ismerem régebb idő óta. Csodálatosan, szinte bódultan él, abban a részegítő miliőben, amit a nagyvárosi éjjeli élete nyújt. Most sikerei tetőpontján áll, de csak egy lökés kell s a veszendők közé jut.

Itt mindketten elhallgattunk.

Néhány perc múlva barátom elővette zsebóráját.

— 12-re jár. Menjünk haza.

— Igazad van. Elég volt. Jöjjön a pihenés. Ne törődjünk az élet forgatagával.

*

Csaknem fél év telt el ez éjjel óta.

Egyik nap a hivatalos óra folyama alatt egy nő jelent meg előttem s előadta a panaszát.

— Tegnap éjjel a körülön mentem haza. Sieltem, mert egyedül voltam. Amint az Aradi-utca sarkán befordulok, elém toppan egy lompos ruhában levő nő. Ki akartam térni, de erővel elébem állt... Mit akar? — kértem tőle — Rám emelte szemét! — Szent Isten! Ilma, te és így? Mi történt veled... A szívem megfájdult, midőn P. Ilmát, akit az orfeumból ismertem, ily elhagyatott állapotban láttam. Magammal vittem őt. Nem tudom miért, de annyira meg voltam indulva, hogy nem voltam képes őt az utcán hagyni.

— Szaggatott hangon beszélte, hogy otthagya az orfeumot. Egy férfival megszökött. Jártak Berlinben, Párisban. Elhanyagolta rendes foglalkozását. Bizonyos idő múlva már semmivel sem törődött, csak ő vele. Keresete megszűnt. Akkor magára hagyta őt ez az ember. Utána ment. Megtalálta őt itt. Most újra együtt vannak, mert nem tud neki pénzzel beszámolni. Tőle elszakadni nem tud.

— Szívem mélyéből megszántam őt. Maradj nálam, szoltam. Majd beszélünk a dologról holnap. És így az éjjelt nálam töltötte.

— Midőn reggel fölébredtem, az ágyát üresen találtam. Néztam körül, de se őt, se ruháját nem láttam. Elment, gondoltam. Talán szégyelt továbbra is itt maradni. A napvilág elriasztotta. Sajnáltam, de hát, gondoltam, én úgy sem segíthetek rajta.

— Mikor felöltöztem s véletlenül a toaletszekrénykém fiókját kihúztam, rémülten láttam, hogy összes ékszereim hiányzanak. A hálátlan az éjjeli szállás fejében ellopta azokat.

— Mondja csak, — szoltam most én hozzá — tud-e valami adatot a tartózkodási helyére nézve?

— Semmit. Még annak a férfinak a nevét sem tudom.

— No jól van. Majd csak nyomára jövünk.

Ezután fölvettem vele a jegyzőkönyvet.

Az ügyet K. detektivnek adtam ki, aki hasonló ügyekben szokott eljárni, s aki azokat a köröket, ahol Ilmának nyomára lehetett jönni, ismerte.

Körülbelül két hétre rá K. detektiv behozta hozzám P. Ilmát.

En, aki ismertem őt, az eltelt idő

pusztító nyomait, igazán megdöbbenve láttam rajta.

Arcáról eltűnt a pír s a gömbölyűség; szemei homályosak s beesettek, arcvonásai megnyultak, alakja kissé meggörbödött s kopott hajdani eleganciát hirdető ruházat fedte tagjait.

Midőn engem meglátott, tágra nyitotta szemeit.

Néhány pillanatig úgy meredt reám, aztán lehajtotta fejét, eltakarta szemeit s lassu, görcsös zokogás tört elő ajkairól.

Megindultam, néztem őt.

— Üljön le, Ilma. Mi történt magával? Mi lett magából? Hová esett, hova jutott?

Lerogyott a székre. Egész testét rázta a mély zokogás. Nem tudott szóhoz jutni.

— Nyugodjon meg és mondjon el mindent.

Lassan lecsillapodott. Reám nézett s beszélni kezdett.

— Egy jó szó, egy szelid szó, egy férfitől... En már ezt régen nem hallottam. En csak a durva férfihangot ismerem, a fenyegető férfikezet. Oly jól esik a maga jósága! Lecsillapít egy pillanatra.

— Beszéljen!

— Hogy mi történt velem? Hogy jutottam erre az utra? Ugyan ki tudja azt elmondani. Maga ismert engem, midőn életem sora a delelőn állott. Hitte volna ezt ön, vagy más, aki engem akkor ismert?

— Tudja, egyik este — ezelőtt háromnegyed éve annak — szokásom ellenére egyedül mentem el az orfeumból. A végzet irányította lépteimet. Betértem az egyik borozóba. Ott ismerkedtem meg vele. Kimondhatatlan hatással volt reám. Éreztem az első pillanatban, hogy egy olyan büvörbe jutottam, amiből többé nem szabadulok. De éreztem már akkor, hogy nem is akarok onnan szabadulni. Olyan csodálatos bódultság, valami megmagyarázhatatlan ígézet fogta el egész valomat. A szeméből előtörő, sűrű, fekete sugár behálózta lelkemet. Elfogott, elrabolt önmagamtól... És egészen az övé lettem. Tudja, nekem akkor volt sok ékszerem és pénzem. Mindent rendelkezésére bocsátottam. Még egyelőre az sem érdekelt, hogy ki lehet ő. Később ezt is megtudtam.

Itt elhallgatott és szomorúan lehajtotta fejét.

Nem háborgattam csöndes elmerültségében.

— Igen, megtudtam, hogy ki ő!... s a rettenetes valóság sem szabadított meg tőle. Egy gonosz, hitvány ember, egy a társadalom salakjából; egy, aki élni akart tőlem, aki semmit nem adott, csak mindent elvett. Aki szívtelenül, gunyos kacajjal nézte lelki vergődésemet s könyörtelenül fosztott ki mindenből. És látja — folytatta reám tekintve — semmit sem tudtam ez ellen tenni. Egy tekintetével parancsolt nekem s megtettem neki mindent, amit kívánt.

Igy aztán fokról-fokra szálltam lejjebb. Lassan az utolsó érzékek is eltűntek. A bőség helyén a szükség kezdett jelentkezni s mert másképp nem lehetett, — kihajtott az utcára pénzt keresni.

Egész magába mélyedve folytatta ezután történetét.

— Miért tettem mindezt? Miért hagytam pusztulni mindent? Ki mondja meg ezt nekem? Sohsem tudtam világosan erre a kérdésre felelni. A rettenetes végzet bosszút állott rajtam s én, aki könyörtelen szívvel néztem azok pusztulását, akik értem mindenüket áldozták, — rabja lettem egynek, aki két kézzel torolta meg rajtam a multakat. Így kellett ennek történni. A szívtelenséget a szívtelenség bosszulta meg!

— És aztán elkövetkezett az utolsó. Amaz éjjel, midőn barátnőmmel találkoztam, semmit sem kerestem. Kétségbeesve gondoltam reá. Éreztem reámsújtó kezét, hallottam durva hangját, — de egy percre sem gondoltam arra, hogy meneküljek tőle. Barátnőmmel együtt mentem föl. Bódultan feküdtem le az ágyra. Félálomba merülve láttam, amint megjelent előttem ő. Szeme sugára égette arcomat, a boszorkányos erő lenyűgözte akaratomat. Igen, így volt... Fölébredtem. Félhomály volt a szobában. Barátnőm nyugodtan aludt az ágyán. Fölkeltem, fölnyitogattam a szekrényeket, elvettem az ékszereket és pénzt... és megszöktem... S tudja hová mentem? — tolytató borzongva — Hozzá!! Valami vad öröm forrt bennem, midőn vele újból szembe voltam s átadtam neki zsákmányomat.

Halásápadtan hallgatott el. Beesett szemei föl-fölvillantak s ajkai fájdalmasan vonaglottak.

— Tudja, — szolt most suttogva

ez így megy tovább. Ez a büvkör áttörhetetlen. Ha innen elenged, újra visszaesem belé. Ha lopni kell, újra lopok. Mert ez az én végzelem.

Halkan fölemelkedtem helyem-

ről, s mialatt ő összegörnyedve ült helyén, megnyomtam a villanycsengőt.

A megjelent szolgának utasítást adtam.

Aztán megindulva néztem őt,

e rettenetesen összetört, tönkre tett tényt.

Ít nem rendőrré, de orvosra van szükség.

A végzet rettenetesen szolgáltató igazságot.

Müller ur párisi kalandja

Amint a pályaudvarról kilépett, fölélegzett: hát Párisban van. Az álmok városában, a szerelem és a gyönyör hazájában.

A szerelem, pokolba minden üzleti ügyet, hisz tulajdonképpen ezért jött Párisba. Milyen régen vágyik már erre Berlinben kissé már nem fiatal és ráncos felesége mellett. Na, de most kipótól mindent, a vágyást, a várást.

Aulótaxiba ült, egy szállodába vitette magát. Szobát vett ki, megmosdott, átöltözött és lesétált az utcára. Nyolc óra lehetett, az üzletek most zártak és száz meg száz leány sietett tova az utcákon.

Müller ur éhes, nagy szemekkel nézett a sok szép láb után. De ment tovább, élvezte a párisi estét.

Fel a Montmartera. Berlini barátjaitól, kik már jártak Párisban, hallotta, hogy itt vannak az igazi kis párisi midinettek.

A Montmarton nem rohant annyi autó és nem volt olyan fényes transzparens. Müller ur megállt. Ebben a pillanatban egy bódító parfümhullám csapta meg és elsuhant mellette egy kislány. A lámpa világosságánál látta szép, szabályos kis arcát és már is utána indult. A kis fruska szaporán szedte szép lábait és Müller ur lihegett, mikor beérte.

— Madmazel, kérem ne szaladjon annyira!

A kislány tovább ment. Müller ismét megszólalt:

— Madmazel, egy kis vacsorára szeretném meghívni.

A fruska lelassította lépteit.

— Mit óhajt moszjő?

— Madmazel, ne haragudjon kérem, hogy megszólítom, de én idegen vagyok és szeretnék egy kellemes estét eltölteni, nagyon boldog volnék, ha velem tartana. Ugye teljesíti kérésemet?

A kis midinette aztán elrebegette a Müller urra nézve oly boldogító „igent”.

Boldogan, szerelmesen karolt belé és egy vendéglőbe mentek. Vacsora közben a kislány elbűvölte kedveségével és valódi párisi charmjával Müller urat, aki alig várta már, hogy vége legyen a vacsorának, mikor aztán halkan meg merle kockáztatni a kérdést.

— Ugy-e Madmazel, eljön most velem a szállómba? — És izgatottan leste a választ.

— Azt nem, moszjő, mert itt a közelben tudok egy diszkrét kis garnit, — mondta kedvesen a kislány.

Müller ur már semmit sem bánt, csak ölelni, csókolni szeretne volna terjedelmes pocakja minden hevével ezt az édes kis párisi lányt.

A garniban a portás jelentősegteljesen mosolygott Müller urra.

— Parancsolja, a 38-as legkényelmesebb szobánk. Hideg meleg, nap.

Amint az ajtóban elfordult a kulcs, Müller ur már a menyország előcsarnokában érezte magát. Magához vonta a kislányt és cuppanós csókot nyomott szájára.

— Most pedig Madmazel kérem, velközzön le

Azzal ő is neki látott. A kis fruska szégyenlősen kezdett hozzá. Müller ur már remegett az izgalomtól, alig várta a kis törékeny meleg testet. A kislány már ingben volt és leült a sezlónra.

— Ó, Madmazel, azt is vesse le kérem.

— Moszjő, hagyja kérem az inget, — kérte az szégyenlősen.

— Madmazel, vesse le kérem, én úgy szeretem magát.

A kislány szégyenlősen, félénken bujt ki az ingből, ott állt meztelenül és Müller ur megdermedt.

— Madmazel, mi az?

A kislány hasán egy széles, fehér kötés volt.

— Moszjő kérem, én nem vagyok hibás, én nem akartam az inget levetni.

— De mi az, Madmazel kérem?

A kislány halkan, szemlesütve válaszolt:

— Moszjő kérem, én ma jöttem ki a kórházból, a vakbelemet operálták ki.

Müller urnak egyszerre lelohadt az izgalma. Szemei elé egy fehér ágyas kóthár tűnt, vér, operáció, amitől ő félt... megborzadt.

— Madmazel kérem, öltözzön fel.

Azzal ő is öltözni kezdett. Az is csendesesen felöltözött és halkan megjegyezte:

— Nem én vagyok az oka moszjő kérem, én mondtam, hogy ne vesse le az inget.

Müller ur egy nagyobb bankjegyet tett bele szánalmas pillantások között a kis fruska retiküljébe.

— Majd a szobát elintézem én.

A kislány pukedlizett.

— Au revoir monsieur, — és kilibbent a szobából.

Müller ur elgondolkozva öltözött fel. A portásnál kifizette a „legkényelmesebb” szoba árát.

A portás csodálkozott.

— Moszjő, roppant hamar végzett.

Müller ur a portásban rokonszenves embert fedezett fel, elmesélte esetét.

Az hangosan nevetett fel.

— Hahaha! Hát a Moszjőt is becsapta? A kicsikének nincs semmi baja. Egy falcs kötés van rajta, minden idegennek ezt mondja. Így szánalmat kelt, több pénzt kap és érintetlenül viszi azt barátjához.

Müller ur pedig minden konzekvenciát levonva a párisi híres kislányokról, kalandja után aludni tért szállójában.

Reggel pedig visszautazott Berlinbe.

NÁRCISSUS

A fekete szerető.

— Naplójegyzet. — Irta: F. J. Charol. —

Az utolsó percben érkeztem az állomásra, felugrottam a vonatra és az máris indult. Hely nem volt sehol, a vonat zsúfolva volt, már ugylátszott, hogy elég hosszú utamat állva kell megtegyem, mikor az egyik fülkében egy fiatalember megszólított:

— Parancsoljon asszonyom, még egy hely van az ön részére is. Az ablak mellé engedett a sarokba. Már teljesen sötét volt, fülkénkben nem égett a villany. Utitársam cigarettára gyújtott, a gyufa fényénél láttam, hogy jóképű fiatal ember, ugyancsak a gyufa fényénél figyeltem meg többi utitársamat; egy öreg asszonyt, két öregedő férfit és egy gyereket. A gyerek és a nő már aludtak. A sötétség kezdett terhemre lenni és indítványoztam, hogy gyujtsunk gyertyát, amit mind elleneztek, hogy hátha elalszunk mind és akkor mi történik. Így ültünk csöndben és nemsokára négy szabályos alvó lélegzetét lehetett hallani a fülkében.

Egyszer csak éreztem, hogy szomszédom keze combomon nyugszik, nem szóltam, azt hittem, hogy véletlenül került oda, de mikor az szorítani kezdte, ráütöttem és hal-kan megszólaltam.

— Szemtelen, nem fér el?

— Bizony szűken vagyunk, — válaszolt borzasztó szemtelennül.

A többiek már mind hangosan horkoltak és a szomszédom bátorsága növekedett. Megfogta a fejemet és szájon csókolt. En nem is védekeztem, hisz ugyis hiábavaló lett volna. Azonban látva, hogy engedelmes vagyok, egyszer csak éreztem, hogy kezével kis szoknyám alatt babrált és máris meztelen combomon éreztem meleg kezének cirogatását. Keze feljebb siklott.

En hátradültem és behunyt szemmel élveztem, gondoltam a játék úgy sem tart sokáig és miért ne élvezzem azt?

Csakugyan nem tartott sokáig, de másként folytatódott, miként gondoltam. És én a kíváncsiságtól égve nem ellenkeztem.

Felemelt és az ölébe huzott. Aztán ruhámmal kezdett babrálni. Szoknyámat feltolta. Csak egy bugyikombiné volt rajtam.

Egy gomb és minden akadály

el volt hárítva. Az én láthatatlan fekete szeretőm izgalmas játékba kezdett.

Kezét hátamra tette és gyengéden előre nyomott, én megerttettem mit akar.

Felemelkedtem, előre hajoltam és térdeimre támaszkodtam.

Pár pillanat múlva visszahuzott és én éreztem, hogy valami forró éget és feszít.

Melleimet kezeibe fogta és játszani kezdett. Halkan lihegve lélegzettünk és egy édes mámorba bódultunk.

Azután gyöngéden kiemelt öléből és visszahelyezett helyemre. Elaludtam.

Mikor felébredtem már világosság volt. Első pillantásom a szomszédomat kereste. Eltűnt.

Az én láthatatlan, ügyes fekete szeretőm eltűnt, hogy még egyszer az életben ne találkozzunk.

Később, mikor mellemhez nyultam, valami különös érzésem. Papirok. Megnéztem. Pénz volt.

Fordította: Nárcissus.

Reklámok, hirdetések, tervezését — rajzolását — elvállaljuk!

Jó Klisé Biztos Siker!
MŰVÉSZI KIVITELBEN OLCSÓN KÉSZÜNK
FENYŐ CINKOGRAFIAI MŰINTÉZETE
TIMIȘOARA

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kulturember legfőbb vágya. Forduljon bizalommal lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadóhivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

Naplómból.

Ne szeress tenmagadon kívül senkit, habár az egoizmus, de inkább légy boldog egoista, mint boldogtalan szerelmes.

*

Sok költő szerint a szerelem nem egyéb, mint egy az angyalok által megunt és nekünk, gyarló földi halandóknak ledobott játékszer.

Vajjon mivel játszanak most az angyalok?

*

Sok asszony szíve oly bérkaszárnához hasonló, melynek kapuján a háziur csak ritkán néz be, ellenben a dicső kapunyitógató házimesteri tisztséget a házi-
barát tölti be. M. S.

Szenzációs ujdonság!
Nőknek nélkülözhetetlen!

Hajfürfésű

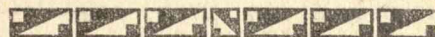
D. R. G. M. nemzetközileg törv. védve.

Ondolál rövid és hosszú hajat természetes uton, segédeszköz nélkül, egyszerű fésüléssel. Használatban elpusztíthatatlan. Minden nőnek nélkülözhetetlen. — **Ára darabonként 120 lei** bérmentve. Szétküldés utánvétellel, vagy a pénz előzetes beküldése után.

Romániai vezérképvislet:

„Mercatura”

București 2, Strada Basarabia 37. sz.

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Perfekt

a legjobb poloskairtószer!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

A zöld kimonó

— Eredeti fordítás németből —

Az ebédnek vége volt. A kerek asztalnál a hangulat mind magasabb lett. Széles jókedv fogta el a társaságot. Dela alig bírt magával és Carmen is, aki rendesen nyugodtan viselkedett és keveset beszélt, most szomszédjával, a futurista festővel egy kis fölőrtbe kezdett. A zöld színű likört pedig szorgalmasan iszogatták. Szmirnova Tajánáért a fiatal festő lelkesedett, míg Dela és a másik három festő között a merész szavak és forró tekintetek csak úgy sziporkáztak. Bonen keveset beszélt. Felhőrpintett néhány pohárka konyakot, rágyújtott és cigarettájának kék füstjének függőnye mögött játszott a szemlélő szerepét. Pillantásait elsősorban Delának szentelte, aminek az lett a következménye, hogy a nő percről-percre élénkebb lett, szemében lobogó tűz égett. Pajzán jókedve mögött ott lappangott ideges nyugtalansága. Szokása ellenére egyik pohár likört a másik után itta molhón. Carmen, aki figyelmesé lett, észrevette barátinőjének természetellenes pirosságát. Áthajolva az asztalon, suttogva megkérdezte:

— Dela, valami baja van?

— Nincs semmi bajom. Tulságosan sokat ittam talán. Tűz kering ereimben és úgy érzem, hogy lobogó láng vagyok magam is.

Ezt hangosan, szinte kiabálva mondta, úgy, hogy az egész társaság meghallotta.

— Oh égess el engem, te lobogó láng! — Veineman letérdelt előtte és könyörögve tekintett rá.

— Téged? Azt hiszem magam égék el.

— Dela asszony... az alkohol vagy a vére idézi elő ezt a nagy égést?

— Mind a kettő. Dela újra cigaretta-t vett elő. Ez talán már a tizedik volt ebéd óta. Az alacsony, párnás pamlagon hátrahajlítva fejét, egy pillanatra behunyta szemét. Amint felnézett, Bonen rámeredő tekintetével találkozott. Hirtelen felugrott, végigment a kerek asztalka körül és megragadva Bonen mellett ülő fiatal vállát felráncigálta helyéről.

— Üljön máshová, nekem beszédem van Bonennel!... Miért üldözik a szemei?

— Üldözik? Önkéntelenül történetek, ha így van.

— Ahá, elveszti már az önuralmát?

Bonen összereszt.

— Hiába lesi, hogy én érzéseimet valaha is önre pazaroljam.

— Von Bonen, hát maga nem tudja, hogy máris szeret engem és hogy keservesen küzd érzése ellen, tudva azt, hogy én szerelmet sohasse viszonznék.

— Én magát nem szeretem és nem is fogom magát sohasse szeretni...

A férfi a szavakat szilárdan és fölénnyel mondta, de szemei elkerülték a nő tekintetét.

— Hát annál jobb magának! — válaszolta könnyed vállvonogatással az asszony. — De akkor legalább segítsen nekem kissé válogatni rendelkezéseimre álló lovagjaim közül.

— Hisz sejti, ha nincs ló, beérjük számmal is.

Bonen megvetőleg, gunyosan mosolygott.

— Legokosabb lenne, ha sorsot huznának.

Dela felkacagott. — Vagy talán bekötöm a szememet és úgy kapkodok utánuk.

— Vagy... megszámozza őket és megkezdi az egyessel. És élesen és hidegen ajánlotta a férfi. Szemeiben kegyetlen guny villogott.

Dela asszony érezte tomboló vére mint lüktet halántékába és pulzusában. Tekintete, amelyben még mindig ott vibrált a forró lobogás, Veidemanra esett, aki éppen likört töltött poharába.

— Kérek még egy pohárral, Veideman.

Veideman odasietett az asztal körül és átnyújtotta a poharat:

— Tűzzel akarja a tüzet eloltani?...

Az asszony nem válaszolt mindjárt. Szemeiben nem ragyogott lidércfény. Erősen ránézett a fiatal emberre és fojtottan, de elég hangosan, hogy Bonen is meghallja, így szólt hozzá:

— Ha majd elmentek... jöjjen félóra múlva fel... műtermembe!... — majd miután poharát kiürítette, hangosan folytatta:

— Nagyon jól esik az ital... kérek még egy pohárkával. — Azután Carmennek kiállította az asztal-
on át:

— Nézze Carmen, bejöttem az

uccájába... jól esik az alkohol. — Ezzel felhajtotta az italt, visszatette a poharat az asztalkára és átült Carmen mellé. Kevéssel ezután az ebédnek vége volt. A társaság viszávonult.

*

Halk, szinte szégyenkező kopogás hangzott a műterem ajtaján. Dela parancsoló, hangos „szabad” szóval felelt.

— Nem tudom, álmodtam-e én az imént? — Veideman megállt.

— Nem... nem álmodott. — Dela félbeszakította egy pillanatra ideges sétáját, de aztán tovább folytatta a járkálást. Idegesen rászólt Veidemanra.

— Hát jöjjen már közelebb.

— Felek! — A fiu szájalmas képet vágott.

— Maga és a félelem? Hiszen maga egyike a legszentebbeknek.

— Itt csöddöt mond a szemtelen-ségem.

Az asszony szorosan a férfi mellé lépett.

— Tudja, hogy miért rendeltem ide?

— Fogalmam sincs róla... Talán képeket nézni?

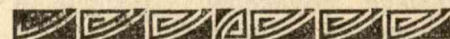
— Ugyan ne adja a naivat, — még közelebb húzódott melléje.

— Magának kell a bennem dúló tüzet eloltani...

— És... ha nem akarom?

Dela kihúzta magát, karjait fel-emelte, fejét hátravetette. A zöld selyemkimonó, melyet viselt széltáru-
rult... turbékoló kacagással vetette magát a férfi karjai közé...

Z. W.

Kiadóhivatal üzenetei

„Téli kurzus” jeligének az eddig érkezett leveleket elküldöttük.

Lapunk nyomdája

TIPOGRAFIA
UNION

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

A mélység felé

c. regényünk eddig megjelent folytatásainak rövid összefoglalása:

Ranicher Lenke, egy vidéki földbirtokos lánya, akit modern életfelfogása a kis városban ferde helyzetben világít meg. Budapestre költözik, ahol édes apja havi támogatása mellett zeneakadémiára iratkozik be. Érzékeny bucsut vesz Ferenczi Ernő gyakorló orvostól, aki fiatal szíves teljes melegével szereli Lenkét és az a terve, hogy később feleségül veszi. Ernő nem bírja Lenkét tervéről lebeszélni és a fiatal 18 éves lány elhagyja a csendes szülői házat. Pesten Lenke egy penzióban lakik, ahol megismerkedik Balog Olga színésznővel, aki egy Szeghő Béla nevezetű festő barátnéja. A festőnek megtetszik a fiatal és szép termetű Lenke és addig forgolódik körülötte, amíg Lenkének feltűnik a dolog és ő is mind melegebb és melegebb érzelmeket fűz Szeghőhöz. Lenkének ugyan jobban tetszik Szeghő egyik barátja Veress Barna, jó nevű újságíró, de mégis Szeghő az, aki Lenkének jelent valamit. A későbbi időben kirándulást terveznek a Balatonra, ahol Lenke megadja magát sorsának és Szeghővel tölti az éjszakát, míg Olga Sárossy nevezetű színésszel csatlakozik meg régi barátját. A kirándulás közben mutatják be Lenkét Földes Arthur dúsgazdag pesti bankárnak, aki Lenke későbbi életében még sok szerepet játszik. Lenke a későbbi időben Szeghőhöz költözködik, de hogy függetlenségét megóvja, a lakásért házbért fizet, amit Szeghő nevére elfogad. Sok szép és szerelmes nap következik, Lenke boldog, de egy nap rájön arra, hogy az imádott férfi, Szeghő megcsalja. Közben Lenke többször találkozik Veress Barnával, akivel mindig szívesen eltudott diskurálni, de panaszkodni szégyel előtte. Ősz van, Lenke fáradtan és szomorúan megy haza Szeghőhöz, s mikor belép a házba, idegen hangokat hall. Akaratlanul is a műterem függönye előtt megy el, ahonnan éles női kacagás tör elő. Lenke tisztában volt azzal, hogy Szeghő Béla megcsalja és nagy lelki megerőltetés árán bírja csak magát elhatározni, hogy a szeretett férfit szó nélkül otthagyja. Vissza akar menni a penzióba, ahol eleinte is lakott, de ott nem kap szobát. Szállodába megy, de tekintve a magas árakat, úgy határoz, hogy privát lakás után néz, ahol mint albérlő meghúzódhatik. Közben Lenkét édes apja kitagadja, mert fülébe jutott leánya viselkedése és megvonja tőle a havonta küldött pénzösszeget. Lenke nagy nyomorban él, hónapos szobáját is alig tudja fizetni, de önérzete nem engedi, hogy szerelem nélkül testét áruba bocsássa, bár csak egy szavába kerülne, hogy Földesnek irjon. Meglevő pénzét apróhirdetésekre költi, állást keres, de fáradtsága kevés eredményel kecsegtet. Végül kétségbeesésében a zálogházhoz fordul, ahol momentán kap is meglevő ruháiért annyi pénzt, hogy zaklató háziasszonyát ki tudja fizetni. De önmagával nem alkuszik meg és nagy nyomorában még Földes Arthur bankigazgató ajánlatait is kereken visszautasítja. Végre régi barátjához, Szeghőhöz folyamodik és megkéri, szerezzen számára valami állást.

Frații Györffy Testvérek

műbutorasztalosok

TIMISOARA II. RÉKÁSI UT 4. SZÁM

Kész bútorok: háló, ebédlő, leány és uri szobák, valamint irodaberendezések készítése szolid árak mellett.

32 ÉVES ELVÁLT asszony vagyok, szeretem az életet és keresem egy hasonlókorú gazdag nő ismeret-ségét, aki szerelemben hypermodern érzésű.

Leveleket „Görög tűz” jeligével a lap kiadóhivatala továbbítja.

Károlyi József

uri fodrász

Timișoara, Belváros, Jenőherceg-ucca 14.

Hajvágás hölgyek számára is.

„Tríes” cipők

elsőrendűek és tartósak

Tríes, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Ha szép akar lenni, használjon

Kolka-féle

Liliomtej-krémet

Liliom-pudert

Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

Tetszik Önnek

lapunk tartalma?

Ha még jobbat akar, írjon a kiadóhivatalnak és kérjen bibliofil könyvekről ismertetést.

Válaszbélyeg küldőldről meg-
felelő portó csatolando.

Vizumokat és más meg- bizásokat Bukarestbe 36 óra alatt elintéző PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Asszonyok kincse!

Az általános közkezdveltségnek örvendő Dr. Szentpétery Lajosné-féle „Szakácskönyv” harmadik bővített kiadása új átdolgozásban, 800 kipróbált recepttel és igen sok illusztrációval most jelent meg. E „Szakácskönyv” minden háztartásban nélkülözhetetlen. Fiatal házi-asszonyok, gazdasszonyok és szakácsnők helyes utmutatója ez a könyv a konyhaművészet minden ágában. Tartalmazza a levesek, sülték, főzelékek, tészták, krémei, fagyalok és minden ételneműek gazdaságos, kitűnő és könnyű elkészítési módját. Zöldségfélék, befőttek eltartási és befőzési módját is. Kapható minden könyvkereskedésben és Tordán a kiadónál: Fűssy József könyvkereskedésében.

Majthényi Károly

vízvezeték, villany- és csatornázás szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Livallat vízvezeték, csatornázás és villanszerelés, házi telefon és gázkályha javítás, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

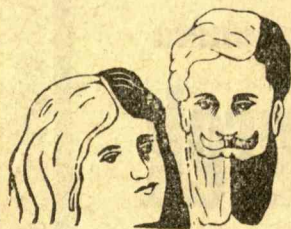
TODOROV

női és férfi fodrász, Timișoara
Belváros, Rezső-utca

Az összes női hajmunkák, HENNE-féle hajfestés, modern onduláció, manikűr

Piperecikk és illatszerek óriási választékban.

45—46 éves intelligens öreg urnak a tél folyamán szívesen lenne szórakoztató barátnője 28 éves elvált asszony. Leveleket „Téli kurzus” jeligére a lap kiadóhivatala továbbítja.

Haját, szakállát „Glóriával”

a hajfestékek királynőjével fesse. Rögtön fest barnára és feketére. Garantáltan tartós és ártalmatlan. Egy doboz hajfestéket utasítással és még 9 darab hasznos és szükséges piperecikkkel együtt csak 345 leleiért franko utánvétellel küldök. A mellékelt 9 darab piperecikk a következő: 1.) Egy üveg Dr. Lassar-féle folyékony Kátrány Hajmosó-szer festés előtti mosásra. 2.) és 3.) Két hajfestő kefe. 4.) Egy hajfestő festő. 5.) Egy drb. Kátrányszappan festés utáni mosásra. 6.) Egy üveg folyékony Brillantin a festett hajnak. 8.) Egy hajfestő tálcika. 9.) Egy utasítás hajápolás, arcápolás, kéz- és testápolásról.

csak 165 leleiért küldök franko utánvétellel; és pedig még: 1. Egy borotválkozó ecset. 2. Egy borotválkozó rud-szappant — 3. Egy nickelezett borotválkozó csésze. 4. Egy borotválkozó penge. 5. Egy timsó. 6. Egy vérelállító stiftet. 7. Egy parfümrozott puder. 8. Egy üveg L'origan Kölnviz. 9. Egy körömkfe.

Berotvál- apparátus

finoman ezüstözve, nikkel etuiben, belül bársonyozva és még 9 darab hasznos és szükséges piperecikkkel együtt csak 165 leleiért küldök franko utánvétellel; és pedig még: 1. Egy borotválkozó ecset. 2. Egy borotválkozó rud-szappant — 3. Egy nickelezett borotválkozó csésze. 4. Egy borotválkozó penge. 5. Egy timsó. 6. Egy vérelállító stiftet. 7. Egy parfümrozott puder. 8. Egy üveg L'origan Kölnviz. 9. Egy körömkfe.

Kövérséget

bármely testrészében könnyen és diétazavarás nélkül távolíthatja el a „Doppelrolle”-rel való ötperces naponkénti reggeli és esti önmassageval. Egy apparátus és még 9 drb. szükséges és hasznos piperecikkkel együtt csak 590 lei, küldöm franko utánvét mellett a következőket még: 1. Egy finom arcszappan. 2. Egy finom arctisztító Solution zsíros vagy száraz arcnak. 3. Egy finom nappali arckrém. 4. Egy finom éjjeli arckrém. 5. Egy finom puder. 6. Egy L'origan Kölnviz. 7. Egy ajakrouge. 8. Egy finom arckrém. 9. Egy utasítás a hajápolásról, arcápolásról, kéz- és testápolásról.

Nicolin-nál Magazin „Parisienne” Timișoara I., Strada Avram Iancu 4.

Tipografia UNION könyvnyomdája. Lugoj